

Arrest

nr. 296 802 van 9 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 augustus 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 14 september 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die illegaal in het Rijk verbleef, werd op 8 augustus 2017, wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden, waarvan acht maanden met uitstel gedurende vijf jaar.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 21 september 2017 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar.

1.3. Op 6 juni 2019 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, na te hebben vastgesteld dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming in

Zwitserland had ingediend, een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

1.4. Verzoeker werd op 24 juni 2019 overgedragen aan de Zwitserse autoriteiten.

1.5. Op 6 oktober 2019 werd verzoeker door de politie van Antwerpen op heterdaad betrapt bij de verkoop van verdovende middelen.

1.6. Verzoeker werd op 7 april 2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een geldboete wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.7. Op 4 december 2020 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens inbreuken op wetgeving inzake verdovende middelen. Verzoeker tekende verzet aan tegen dit vonnis.

1.8. Verzoeker werd op 4 maart 2021 door de politierechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een geldboete wegens verscheidene inbreuken op de wetgeving inzake het wegverkeer.

1.9. Op 20 mei 2021 werd uit de relatie van verzoeker en Z.E.G. een kind met de Belgische nationaliteit, Y.O., geboren.

1.10. Verzoeker diende op 16 augustus 2021, in functie van Y.O., een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 18 oktober 2021 de beslissing tot niet-inoverwegingname van verzoekers verblijfsaanvraag. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.12. Verzoeker werd op 22 oktober 2021 door de correctionele rechtbank op verzet veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig maanden, waarvan tien maanden met uitstel gedurende vijf jaar.

1.13. Bij arrest nr. 270 294 van 22 maart 2022 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing tot niet-inoverwegingname van 18 oktober 2021.

1.14. Verzoeker diende op 6 april 2022, in functie van Y.O., een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.15. Op 4 oktober 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in antwoord op verzoekers tweede aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.16. Bij arrest nr. 282 311 van 22 december 2022 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 4 oktober 2022.

1.17. Verzoeker diende op 17 januari 2023, in functie van Y.O., nogmaals een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.18. Op 4 juli 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 17 juli 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.01.2023 werd ingediend door:

Naam: [O.] Voorna(a)m(en): [B.]
Nationaliteit: Marokko [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Op 17.01.2023 diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter) in bij het gemeentebestuur van Lievegem in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 in de hoedanigheid van vader van de genaamde [O.Y.] [...] van Belgische nationaliteit

Om toepassing te kunnen maken van art. 40ter, dient betrokkene vooreerst aan de binnenkomstvoorwaarden te voldoen overeenkomstig art. 3, eerste lid, 5 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een Belg doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Betrokkene moet dus vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Betrokkene is echter tijdelijk van het recht tot binnenkomst ontsegd. gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 8 jaar genomen op 21.09.2017 door de Belgische autoriteiten voor feiten van openbare orde en aan betrokkene diezelfde dag betekend. Betrokkene tekende geen beroep aan tegen dit inreisverbod, waardoor het inreisverbod definitief en van kracht is. Verder blijkt nergens uit het dossier dat dit inreisverbod is ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980.

In toepassing van het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie van 26/07/2017 (C-255/16) en in toepassing van het arrest van de Raad van State van 17/04/2020 (n° 274.421) wordt de termijn van het inreisverbod berekend vanaf het moment dat betrokkene het grondgebied van België en bij uitbreiding Schengen heeft verlaten. Betrokkene werd op 24.06.2019 overgedragen aan Zwitserland via de Dublinovereenkomst. Hij keerde echter al snel terug naar België. Betrokkene werd immers al op 06.10.2019 op heterdaad opgepakt door de politie van Antwerpen inzake het verkopen van drugs. Betrokkene heeft dus de termijn van 8 jaar geenszins gerespecteerd en nageleefd.

Betrokkene staat nog steeds onder de resterende termijn van het inreisverbod. Overeenkomstig het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 kan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht [...] bekomen indien kan blijken dat hij een dusdanige afhankelijkheidsrelatie met zijn kind heeft, waardoor dit primeert op het nog bestaande inreisverbod en het inreisverbod an sich zou opheffen. Echter, in het dossier van betrokkene is geen enkele reden terug te vinden dat hij niet zou kunnen gescheiden worden van zijn kind. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen een Unieburger en een gezinslid dat derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die derdelander een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

Betrokkene heeft er voor gekozen om een gezinsband uit te bouwen terwijl hij onder een inreisverbod stond, gezien het kind geboren is op 20.05.2021. Betrokkene wist, of diende te weten, dat het uitbouwen van een gezinsband op het Belgische grondgebied een precair karakter zou kennen. Een schending van artikel 8 van het EVRM is hier dan ook niet aan de orde. Betrokkene werd op 20.09.2021 opgesloten in de gevangenis van Gent voor feiten inzake de drugswetgeving waarvoor hij op 4.12.2020 bij verstek werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen voor 2 jaar gevangenisstraf. Betrokkene tekende hiertegen verzet aan, doch dit doet geen afbreuk aan de feiten van openbare orde die wel degelijk aanwezig zijn in het administratief dossier. Betrokkene werd op 22.10.2021 voor diezelfde feiten op verzet veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 20 maanden waarvan 10 maanden met uitstel voor 5 jaren. De feiten van openbare orde komen de vermeende afhankelijkheidsrelatie met het kind niet ten goede, wel integendeel. Bovendien staat betrokkene tevens gekend als een chauffeur met een roekeloos gedrag, gezien hij alweer op verstek, werd veroordeeld door de politierechtbank dd. 4.03.2021 voor het rijden zonder rijbewijs, het plegen van vluchtmisdrijf, rijden zonder gordel enz. Hieruit blijkt verre van een voorbeeldfunctie voor het kind. Het kind is heden 2 jaar oud. Nergens uit het administratief dossier blijkt de aanwezigheid van betrokkene onontbeerlijk. Immers, op 20.09.2021, amper 4 maanden na de geboorte van het kind werd betrokkene opgesloten in de gevangenis. Op 22.10.2021 kwam betrokkene vrij, waarna hij op 15.10.2022 opnieuw naar de gevangenis werd gestuurd. Op 11.11.2022 werd betrokkene opnieuw vrijgesteld. Gelet het gevangenisverleden van betrokkene kan geenszins blijken dat hij duurzaam samenwoont met zijn kind. Integendeel, de

voornaamste zorgdrager voor het kind en steun en toeverlaat blijkt de moeder van het kind te zijn, gezien zij diegene was die steeds de werkelijke affectieve en financiële last droeg van het kind wanneer betrokkene in de gevangenis verbleef. Daarom kan niet worden aangenomen dat de emotionele en psychosociale ontwikkeling van het kind fundamenteel verstoord zal zijn door een tijdelijke scheiding van haar vader. Gezien de context is het risico op emotionele ontwrichting van het kind door de scheiding van betrokkene die derdelander is, eerder beperkt. Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder niet in staat is om de dagdagelijkse, emotionele en materiële zorg verder - desgevallend tijdelijk - op zich te nemen. Bij de huidige aanvraag legt betrokkene enkele stukken voor, die hij wellicht wenst in te roepen in het kader van de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie. De door betrokkene bijgebrachte stukken betreffen recente loonbrieven, betalingen van vaste en variabele kosten van de zichtrekening van betrokkene en een afwezigheidsattest op naam van de moeder van het kind, [E.G.Z.], waa[r]bij zij onbekwaam wordt bevonden om te werken van een zeker moment in februari 2023 tot een zeker moment in september 2023 (document slecht leesbaar). Ook uit deze stukken kan geenzins een afhankelijkheidsrelatie van het kind tegenover betrokkene blijken. Betrokkene kan evenzeer vanuit het buitenland financieel bijdragen (voor de vaste en variabele kosten), daartoe is aanwezigheid van betrokkene voor het kind niet onontbeerlijk. Verder blijkt dat de moeder van het kind heden door een arts onbekwaam is bevonden om te werken. Echter, hieruit kan geenszins blijken dat zij niet in staat zou zijn om de zorgen van het kind op zich te nemen. Wat hieruit kan blijken is het feit dat zij voor een zekere periode niet hoeft te gaan werken, wat met zich meebrengt dat zij deze tijd kan inzetten voor de allesomvattende zorg van het kind. Betrokkene brengt verder geen enkel bewijselement bij dat zijn aanwezigheid in België noodzakelijk is om emotionele, psychologische, pedagogische en praktische redenen. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheids-relatie.

Niets belet betrokkene om een contactregeling te treffen met de moeder van het kind (via moderne communicatiemiddelen en of occasionele bezoeken) om verder contact te houden met het kind. Zoals reeds gesteld, kunnen financiële engagementen tegenover het kind ook vanuit het buitenland worden nagekomen; minstens tot op het moment dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen of hij de termijn van het inreisverbod hebt gerespecteerd en legaal kan terugkeren naar België. Gezien deze mogelijkheden, kan allerminst worden gesteld dat het kind België zou moeten verlaten, ten gevolge deze negatieve beslissing betreffende het verblijf van betrokkene. Het kind heeft de Belgische nationaliteit en is hier voldoende met zorg omkaderd waardoor het allerminst het land zou moeten verlaten om het welzijn van het kind te kunnen vrijwaren.

Bovendien betreft de verplichting om het Belgisch grondgebied (en bij uitbreiding de Schengenstaten) te verlaten in hoofde van betrokkene, slechts een tijdelijke maatregel. De maatregel heeft dus niet [...] tot gevolg dat het betrokkene definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn kind in België te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts tot gevolg dat betrokkene voor de duur van het inreisverbod, het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Eens betrokkene zijn verantwoordelijkheid jegens de Belgische autoriteiten heeft nageleefd, belet niets hem een nieuwe aanvraag gezinshereniging in functie van zijn kind op te starten en om de mogelijkheden te scheppen om zijn vaderschapsrol in een dichtere nabijheid van zijn kind te kunnen verderzetten.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en de Schengenzone te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, het Belgisch kind ertoe zou dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van België te moeten verlaten. Deze vaststelling en het feit dat het betekende inreisverbod nog steeds geldig is, rechtvaardigt deze weigeringsbeslissing. Betrokkene dient gevolg te geven aan het inreisverbod, waarvan de termijn nog steeds lopende is."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het rechtszekerheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Verweerder is nog steeds van oordeel dat een definitief en geldend inreisverbod verhindert dat een latere verblijfsaanvraag, ingediend op het Belgische grondgebied, in aanmerking wordt genomen en dat bij gebreke aan een aanvraag tot opheffing of intrekking ervan, geen verblijfsaanvraag kan worden ingediend.

Luidens artikel 1, §1, 8° Vw. wordt het inreisverbod gedefinieerd als “de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”.

Echter het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn arrest C-225/16 Ouhrami van 26 juli 2017 de draagwijdte van een inreisverbod, opgelegd in uitvoering van de Terugkeerrichtlijn. Meer bepaalde oordeelde het Hof dat de looptijd van een inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de vreemdeling het grondgebied van de lidstaat daadwerkelijk verlaten heeft :

“41. Zoals de advocaat-generaal immers in wezen heeft opgemerkt in punt 49 van haar conclusie, zou, indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht.

42 De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

43 Artikel 3, punt 6, van richtlijn 2008/115 omschrijft „inreisverbod” als „een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”. Laatstbedoeld besluit is in artikel 3, punt 4, van deze richtlijn gedefinieerd als „ de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld”.

44 Ingevolge artikel 11, lid 1, van richtlijn 2008/115 gaat het terugkeerbesluit gepaard met een inreisverbod indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

45 Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „ inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „ terugkeer zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

46 Voor deze vaststelling is steun te vinden in de opzet van richtlijn 2008/115.

47 In dit verband moet erop worden gewezen dat in deze richtlijn - blijkens de in de punten 43 en 44 van dit arrest aangehaalde bepalingen, alsmede blijkens met name overweging 6, artikel 6, leden 1 en 6, artikel 8, leden 1 en 3, artikel 11, lid 3, eerste alinea, en artikel 12, lid 1, ervan - een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds het terugkeerbesluit en het eventuele verwijderingsbesluit en anderzijds het inreisverbod.

48 Uit hoofde van artikel 3, punt 4, en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt aldus bij het terugkeerbesluit het oorspronkelijke onregelmatige verblijf van de betrokkenen illegaal verklaard en wordt hem daarbij een terugkeerverplichting opgelegd. Dat besluit stelt op grond van artikel 1, lid 1, van deze richtlijn en onder voorbehoud van de uitzonderingen in artikel 7, lid 4, ervan, een passende termijn vast voor vrijwillig vertrek van de betrokkene. In het geval waarin een dergelijke termijn niet is toegekend of indien binnen de toegekende termijn niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, nemen de lidstaten

overeenkomstig artikel 8, leden 1 en 3, van die richtlijn de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren en stellen zij in voorkomend geval een verwijderingsbesluit vast, te weten een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast.

49 Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven."

Uit dit arrest blijkt dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen sorteert eens er gevolg is gegeven aan de terugkeerbeslissing en de betrokkene het Schengengrondgebied verlaten heeft. Dit betekent dat het inreisverbod dat verzoeker betekend kreeg, geen belemmering mag vormen voor zijn aanvraag tot gezinshereniging met zijn Belgisch kind.

Immers, doordat verzoeker het Schengengrondgebied op geen enkel moment verlaten heeft sinds hem het inreisverbod betekend werd, kan dit inreisverbod nog geen rechtsgevolgen teweegbrengen en kan verweerder de aanvraag gezinshereniging van verzoeker op grond hiervan niet weigeren.

Dat verweerder dan ook op een onzorgvuldige manier tewerk is gegaan bij de beoordeling van het dossier van verzoeker en hierdoor de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd werd en tevens een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte motiveert dat het aan verzoeker betekende inreisverbod van 8 jaar tot gevolg heeft dat zijn aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd.

Dat het Hof van Justitie in het arrest K.A. e.a. t. Belgische Staat van 8 mei 2018, nr. C-82/16, nochtans het volgende heeft bepaald :

"57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied

van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontnomen. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”

Hieruit blijkt duidelijk dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de gemachtigde aan een vreemdeling die een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet kan weigeren op de enkele grond dat deze derdelander middels een geldend inreisverbod de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden.

Het Hof wijst erop dat het verzoek moet worden behandeld en er moet worden beoordeeld of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat, in casu tussen de verzoeker en zijn Belgische minderjarig kind teneinde na te gaan of dit Belgische minderjarig kind zou kunnen gedwongen worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie RvV, nr. 251.317 dd. 22 maart 2021).

Het Hof heeft in het arrest K.A. een aantal overwegingen opgenomen die betrekking hebben op (de omvang van) het afhankelijkheidsonderzoek dat moet worden verricht wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, pt. 70-76). Samengevat komt de redenering van het Hof op het volgende neer:

- Het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, kan niet volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen;
- Er moet tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd;
- Bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding met de minderjarige Unieburger sprake is, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van de kind berust bij de ouder die een derdelander is;
- Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende hogere belang van het kind;
- Dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven, maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is;
- Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is;
- Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

2.1.3.

Het HvJ spreekt zich in zijn arrest van 5 mei 2022 (C-451/19 en C-532/19) vervolgens [...] verder uit over de concrete invulling van die afhankelijkheidsverhouding. Het bouwt hiermee voort op zijn K.A.-rechtspraak (HvJ 8 mei 2018, K.A., nr. C-82/16.).

Het HvJ oordeelt in dit arrest dat tussen ouders en hun kinderen een weerlegbaar vermoeden van een afhankelijkheidsverhouding geldt. Dit is zo wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met beide ouders en wanneer de ouders het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks delen. Dit geldt ongeacht het feit dat de andere ouder, als onderdaan van die lidstaat, een onvoorwaardelijk recht heeft om op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven, aldus het Hof.

2.1.4.

Dat verweerder geenszins in zijn weigeringsbeslissing heeft rekening gehouden met deze recente rechtspraak van het HvJ.

Immers verweerder komt onterecht tot het besluit dat in casus geen sprake is van afhankelijkheidsrelatie terwijl het HvJ oordeelt dat er “een weerlegbaar vermoeden van een afhankelijkheidsverhouding geldt”.

Immers in casu staat vast dat verzoekers kind duurzaam samenwoont met zijn beide ouders en verzoeker en mevrouw [E.G.] als ouders het gezag over hun kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dagelijks delen.

Verzoekers kind werd op 2 mei 2021 geboren. Verzoeker heeft vanaf de geboorte van zijn kind tot september 2021, van oktober 2021 tot oktober 2022 en sedert zijn vrijlating uit de gevangenis in november 2022 steeds duurzaam met zijn kind samengewoond/woont nog steeds samen.

De samenwoning met zijn kind werd slechts met 2x één maand opsluiting van verzoeker in de gevangenis onderbroken.

De aanwezigheid van verzoeker in België bij zijn kind is meer dan noodzakelijk om emotionele, psychologische, pedagogische, praktische en financiële redenen. Verzoeker staat, ingevolge zieke van zijn levenspartner/moeder van zijn kinderen, volledig alleen in voor het gezinsinkomen. Verzoeker heeft bewijzen van zijn tewerkstelling in België en afwezigheidsattest in hoofde van mevrouw [E.G.] verweerder overgemaakt (stukken 2 en 3).

Verweerder kon, gelet op het feit dat tussen ouders en kinderen “een (weerlegbaar) vermoeden van een afhankelijkheidsverhouding” geldt, geenszins oordelen dat er in casu geen afhankelijkheidsrelatie kan vastgesteld worden.

Dat verweerder immers geenszins heeft gemotiveerd waarom het belang van het kind niet primeert en heeft geenszins gemotiveerd waarom in casu geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn minderjarig kind, waarvan het HvJ oordeelde dat sowieso steeds sprake is van afhankelijkheidsrelatie indien de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met beide ouders en wanneer de ouders het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks delen (wat in casu het geval is).

Verweerder heeft nagelaten het vermoeden van afhankelijkheidsrelatie tussen ouder en minderjarig kind op een afdoende manier te weerleggen.

Dat verweerder dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze is tewerk gegaan en, indien hij de intentie had om het vermoeden van de afhankelijkheidsrelatie tussen ouder en minderjarig kind te weerleggen, hij voorafgaand verzoeker diende uit te nodigen om alsnog meer bewijzen van de afhankelijkheidsrelatie voor te leggen/verzoeker opnieuw te horen (cf. supra).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.5.

Volgens verweerder zou het kind, die al sinds zijn geboorte samenwoont met zijn vader, geen nadeel ondervinden wanneer zijn vader niet meer bij hen inwoont. Volgens verweerder zou verzoekers aanwezigheid als vader niet onontbeerlijk zijn, zou verzoeker vanuit het buitenland financieel kunnen bijdragen en zou verzoeker met zijn kind (van 1 jaar en 5 maanden oud) kunnen communiceren via moderne communicatiemiddelen.

Verzoeker is enorm geschokt door deze uitspraken van verweerder. Alsof een vader enkel aanwezig is in een gezin om financiële redenen, niet zou bijdragen in de opvoeding, het jonge kind geen affectie zou verlenen,...

Verweerder laat na te verduidelijken op welke onderzoeken/studies hij zich baseert om te stellen dat de persoonlijke aanwezigheid van de vader voor verzoekers kind gewoonweg niet nodig/onontbeerlijk zou zijn.

Verweerder laat na rekening te houden met de jonge leeftijd van het kind die nog niet kan gebruik maken van de enig modern communicatiemiddel.

In het arrest van 22 juli 2021 nr. 258 555 stelde uw Raad reeds dat hij kan niet volgen dat voor kinderen van een dergelijke jonge leeftijd "moderne communicatiemiddelen" zouden volstaan om gedurende dit langdurig inreisverbod van hun vader hun gezinsleven met hem te bestendigen.

In het arrest dd. 7.10.2021 nr. 261 780 stelde Uw Raad dat een gezinsleven niet kan onderhouden worden via diverse communicatiemiddelen met kinderen van respectievelijk 6, 4, 5 en 3 jaar.

Verweerder stelt onterecht in zijn beslissing dat de strafrechtelijke veroordelingen dd. 22.10.2021 van verzoeker de afhankelijkheidsrelatie met zijn kind niet ten goede komt. Deze veroordelingen tonen volgens verweerder niet aan dat hij een voorbeeldfunctie is voor zijn kind.

Verzoeker wil benadrukken dat voormelde veroordelingen geen afbreuk doen aan de duurzame afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeken en zijn minderjarig kind.

Verzoeker heeft zijn leven een nieuwe wending gegeven en heeft loonbrieven verweerder bijkomend overgemaakt.

Verweerder hield hiermee geen rekening.

2.1.6.

Tenslotte heeft verweerder eveneens nagelaten, in het licht van artikel 40bis, Vw. juncto het Unierecht, het bestaan van een eventuele afhankelijkheid tussen de verzoeker en zijn levenspartner op een zorgvuldige wijze te onderzoeken.

Verzoeker en mevrouw [Z.E.G.], moeder van zijn kind, bieden elkaar steun en liefde. De aanwezigheid van verzoeker is ook belangrijk.

Bovendien, indien verzoeker, die in België aan de slag is, dient terug te keren naar zijn land van herkomst, zal hij in België niet kunnen instaan voor het gezinsinkomen waardoor ook de betaling van occasionele bezoeken, die geld kosten, geen evidentie zal zijn.

Dat evenwel de aanwezigheid van verzoeker dan ook een absolute noodzaak is (zowel psychisch, emotioneel als financieel) en er dan ook eveneens sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn levenspartner.

Dat verweerder met al deze gegevens geen rekening heeft gehouden en dan ook van foutieve veronderstellingen is uitgegaan en het dossier van verzoeker geenszins op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is en geenszins op een zorgvuldige wijze werd genomen, zodat deze dient vernietigd te worden."

2.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing heeft uiteengezet waarom verzoeker niet op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk kan worden toegelaten. Hij heeft er hierbij op gewezen dat verzoeker niet beschikt over een recht op binnen-komst, aangezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar dat niet werd opgeheven of geschorst. Hij heeft tevens geduid dat hij rekening hield met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) waaruit blijkt dat in een dergelijk geval moet worden onderzocht of de afhankelijkheidsrelatie tussen de betrokken vreemdeling en de burger van de Unie, in functie van wie een verblijfsaanvraag wordt ingediend, kan rechtvaardigen dat aan de aanvrager toch een verblijfsrecht wordt toegestaan (cf. HvJ 18 mei 2018, nr. C-82/16, K.A.). Verweerder heeft, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, ook uiteengezet waarom hij meent dat in casu van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie geen sprake is en dat niet kan worden geconcludeerd dat de weigering om verzoeker tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toe te laten tot gevolg zou hebben dat zijn kind het grondgebied van de Unie in zijn geheel zou dienen te verlaten. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat de belangen van verzoekers kind niet ernstig in het gedrang komen wanneer de verblijfsaanvraag niet wordt ingewilligd en hij heeft verduidelijkt dat verzoeker een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar werd opgelegd omdat werd geoordeeld dat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Hij kan bijgevolg niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat verweerder “geenszins heeft gemotiveerd waarom het belang van het kind niet primeert”. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.2. Verzoeker kan daarnaast ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder niet dienstig kan verwijzen naar het hem opgelegde inreisverbod omdat hij het Schengengrondgebied nooit heeft verlaten en het inreisverbod daarom geen rechtsgevolgen zou kunnen teweegbrengen. De Raad wijst er in dit verband op dat het Hof van Justitie in het arrest dat verzoeker aanhaalt (HvJ 26 juli 2017, nr. C-225/16, Ouhrami) slechts uitspraak heeft gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop dit verbod is uitgevaardigd, dan wel vanaf de datum waarop de betrokken vreemdeling het grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten, dan wel vanaf enig ander tijdstip. Uit dit arrest kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokken vreemdeling het Schengengrondgebied niet heeft verlaten. Zo overweegt het Hof van Justitie in voormeld arrest dat een eventueel inreisverbod een middel vormt “om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten” en dat aan deze doelstelling “afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken” (cf. RvS 3 april 2020, nr. 247.370). Ook uit het arrest K.A. van het Hof van Justitie (cf. HvJ 18 mei 2018, nr. C-82/16, K.A., o.a. § 46 en § 57) blijkt duidelijk dat een inreisverbod bepaalde rechtsgevolgen heeft ook al heeft de vreemdeling die eraan is onderworpen het grondgebied van de Schengenlidstaten niet verlaten, zodat verweerder het bestaan van een inreisverbod wel degelijk bij zijn besluitvorming kan betrekken.

Verzoeker houdt, gelet op voorgaande vaststellingen, onterecht voor dat de beslissing van 21 september 2017 tot het opleggen van een inreisverbod geen rechtsgevolgen heeft en deze beslissing niet in aanmerking kan worden genomen bij het nemen van de in casu bestreden beslissing.

Voorts moet worden opgemerkt dat verweerder geenszins heeft geweigerd om verzoekers verblijfsaanvraag van 17 januari 2023 in aanmerking te nemen op de enkele grond dat hem een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod werd betekend. Verweerder heeft, met verwijzing naar het arrest K.A., immers ook onderzocht of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en zijn Belgische kind die van die aard is dat moet worden besloten dat het niet toekennen van een verblijfstitel aan verzoeker tot gevolg zou hebben dat ook het Belgische kind het grondgebied van de Unie zou dienen te verlaten. Hij heeft tevens, zoals reeds aangegeven, duidelijk uiteengezet op grond van welke feitelijke vaststellingen en argumentatie hij tot het besluit kwam dat er geen dergelijke afhankelijkheidsrelatie bestaat.

Verzoeker laat gelden dat verweerder bij dit afhankelijkheidsonderzoek niet op zorgvuldige wijze is te werk gegaan, dat hij geen rekening heeft gehouden met bepaalde gegevens uit het dossier en dat hij is uitgegaan van foutieve veronderstellingen. Hij wijst in dat verband in de eerste plaats op een aantal richtsnoeren die verweerder, ingevolge het arrest K.A., in aanmerking dient te nemen om te kunnen besluiten tot het al dan niet bestaan van een afhankelijkheidsrelatie, maar toont met dit theoretische betoog op zich niet aan dat verweerder geen deugdelijk onderzoek zou hebben doorgevoerd of ingevolge een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie kwam dat het niet inwilligen van de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 17 januari 2023 niet tot gevolg heeft dat Y.O. het grondgebied van de Unie zal dienen te verlaten.

Verzoeker zet nader uiteen dat het Hof van Justitie reeds oordeelde dat er een weerlegbaar vermoeden bestaat dat een minderjarig kind zich ten aanzien van een derdelander ouder in een afhankelijkheids-situatie bevindt, wanneer dat kind duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks door deze twee ouders wordt gedeeld (cf. HvJ 5 mei 2022, nrs. C-451/19 en C-532/19). Het gegeven dat het Hof van Justitie besloot dat er in bepaalde gevallen kan worden uitgegaan van een weerlegbaar vermoeden dat er een afhankelijkheidsband bestaat tussen een ouder en een minderjarig kind impliceert echter niet dat verweerder de individuele situatie van verzoeker niet vermag te onderzoeken en, op grond van de door hem gedane vaststellingen, niet kan besluiten dat dit vermoeden in casu toch niet kan spelen en er niet kan worden besloten dat er een afhankelijkheidsrelatie is die verzoekers minderjarige Belgische kind zou nopen het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan verzoeker geen verblijfstitel wordt toegestaan. De Raad benadrukt in dit verband dat verweerder op goede gronden vaststelde dat verzoeker, gelet op zijn gevangenisverleden, niet steeds samenwoonde met zijn kind. Verweerder heeft geduid dat Z.E.G. dan ook moet worden beschouwd als de voornaamste zorgdrager – en steun en toeverlaat – voor Y.O., aangezien zij diegene was die steeds de werkelijke affectieve en financiële last van het kind droeg wanneer verzoeker in de gevangenis verbleef. Verzoekers bemerking dat hij slechts tweemaal gedurende een aantal weken in de gevangenis was opgesloten laat niet toe te oordelen dat voorgaande argumentatie niet is gesteund op een correcte feitenvinding of dat ze kennelijk onredelijk is. Verweerder heeft ook aangegeven dat het feit dat Z.E.G. door een arts tijdelijk onbekwaam werd bevonden om te werken niet impliceert dat zij niet in staat zou zijn om de zorg voor Y.O. op zich te nemen, doch dat het feit dat zij gedurende een bepaalde periode niet hoeft te werken net met zich meebrengt dat zij deze tijd kan inzetten voor de allesomvattende zorg voor dit kind. Verzoekers bemerking dat hij een afwezigheidsattest inzake Z.E.G. heeft overgemaakt leidt niet tot het besluit dat verweerders overweging incorrect is. Dit attest laat de Raad ook niet toe vast te stellen dat Z.E.G. tijdens de periode dat zij niet kan werken geen vervangingsinkomen kan genieten en Y.O. dus volledig afhankelijk zou zijn van het inkomen van verzoeker. Verweerder heeft ook rekening gehouden met het feit dat verzoeker stukken aanbracht die aantonen dat hij een inkomen uit een tewerkstelling kan verwerven en een bijdrage levert in de gezinskosten en heeft aangegeven dat verzoeker ook vanuit het buitenland een dergelijke financiële bijdrage kan leveren. Verweerder heeft eveneens geduid dat niet kan worden aangenomen dat de emotionele en psychologische ontwikkeling van Y.O. fundamenteel zal zijn verstoord door een tijdelijke scheiding van zijn vader en dat gezien de context het risico op emotionele ontwrichting van het kind door de scheiding van zijn vader eerder beperkt is. Daarenboven heeft verweerder gemotiveerd dat verzoeker ook geen bewijselementen bijbracht die aantonen dat zijn aanwezigheid in België noodzakelijk is om emotionele, psychologische, pedagogische en praktische redenen. Verweerder heeft daarnaast overwogen dat verzoeker vanuit het buitenland contacten met zijn kind kan onderhouden en dit ook aangevoerd als een argument om te stellen dat hij het risico op een verstoring van het mentale evenwicht van dit kind als laag kan inschatten. Verweerders overwegingen laten toe te begrijpen waarom hij meent dat de affectieve relatie van verzoeker en zijn kind – die nergens in vraag wordt gesteld – niet teloor hoeft te gaan. Verzoekers betoog dat zijn zoon, gezien de leeftijd van dit kind, geen gebruik kan maken van de moderne communicatiemiddelen gaat, naast het feit dat kinderen tegenwoordig reeds op zeer jonge leeftijd ervaringen hebben met dergelijke communicatiemiddelen en dat deze middelen verzoeker in ieder geval mee toelaten de situatie van zijn kind op te volgen, voorbij aan het gegeven dat verweerder ook

heeft verwezen naar de mogelijkheid van occasionele bezoeken in het buitenland. Vele ouders leven tegenwoordig, om allerlei redenen, niet permanent samen en er wordt niet aannemelijk gemaakt dat Y.O. zich niet kan hechten aan zijn vader of dat de affectieve banden tussen deze gezinsleden zouden tenietgaan omdat dit kind, tijdelijk, niet met deze ouder kan samenleven in België. Verzoeker toont met zijn bewering dat zijn aanwezigheid in het Rijk vereist is om emotionele, psychologische en pedagogische redenen het tegendeel niet aan. Ook verzoekers toelichting dat zijn aanwezigheid om “*praktische*” redenen noodzakelijk is laat de Raad niet toe tot een ander besluit komen. Verzoeker laat immers na uiteen te zetten welke “*praktische*” redenen verweerder over het hoofd zou hebben gezien. Ook het gegeven dat verzoeker niet langer in België zal kunnen werken – waarbij moet worden opgemerkt dat zijn huidige tewerkstelling slechts mogelijk is doordat hij steeds opnieuw verblijfsaanvragen indient en hij schijnbaar een oneigenlijk gebruik maakt van de verblijfswetgeving – impliceert niet dat hij niet middels een tewerkstelling in het buitenland in zijn levensonderhoud kan voorzien en financiële middelen ter beschikking kan stellen van zijn partner en kind(eren) in België die eventueel kunnen worden aangewend om hem occasioneel te bezoeken in het buitenland.

Verzoeker gaat schijnbaar uit van een incorrecte lezing van het arrest van het Hof van Justitie in de zaak K.A. waar hij lijkt te willen voorhouden dat indien hij kan aantonen dat hij samenwoont met zijn kind, hij, samen met de moeder van dit kind, het ouderlijk gezag over dit kind uitoefent en hij mee de wettelijke, affectieve en financiële lasten draagt, verweerder nooit kan besluiten dat er geen afhankelijkheidsband is die van die aard is dat het niet toekennen van een verblijfstitel tot gevolg heeft dat zijn kind het grondgebied van de Europese Unie dient te verlaten. De Raad dient te herhalen dat elke zaak individueel dient te worden onderzocht en dat verzoeker niet aantoonde dat verweerder onterecht besloot dat in casu niet blijkt dat wanneer verzoeker geen verblijfstitel wordt toegestaan dit tot gevolg heeft dat zijn Belgische kind feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat dit kind het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnomen. Hierbij kan nog worden aangestipt dat het Hof van Justitie overwoog dat “*het enkele feit dat het voor een onderdaan van een lidstaat misschien wenselijk is – om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren – dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie kunnen verblijven, [...] op zich niet [volstaat] om aan te nemen dat de burger van de Unie gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet werd toegekend*” (cf. HvJ 18 mei 2018, nr. C-82/16, K.A., § 74).

Verweerder heeft uiteengezet op grond van welke feitelijke vaststellingen hij tot het besluit kwam dat er in voorliggende zaak geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie die toelaat te oordelen tot het bestaan van een afgeleid verblijfsrecht voor de vader van een minderjarig Belgisch kind. Verzoeker kan, nu hier geen reglementaire basis voor is, niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen stellen dat verweerder zijn standpunten zou dienen te onderbouwen met (theoretische) studies of onderzoeken met betrekking tot de relatie tussen een vader en een kind.

Verzoekers verwijzing naar een aantal arresten van de Raad leidt niet tot een andere conclusie. Elk beroep dient immers te worden onderzocht in functie van de feitelijke gegevens die eigen zijn aan de zaak en verzoeker bewijst niet dat de feitelijke omstandigheden die de zaken waarnaar hij verwijst kenmerken dezelfde zijn als deze in voorliggende zaak.

In de mate dat verzoeker nog lijkt te willen aangeven dat op verweerder, om te voldoen aan het zorgvuldigheidsbeginsel, de verplichting rustte om hem eerst te horen alvorens de bestreden beslissing te nemen, moet worden gesteld dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op een door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag en de hoorplicht dus niet van toepassing is. Verzoeker had immers bij het indienen van deze aanvraag de mogelijkheid om alle inlichtingen of stukken die hij nuttig achtte te verstrekken, zodat hij niet kan voorhouden dat hij niet de kans had om zijn standpunt toe te lichten. Aangezien de bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van de derde aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten en de vorige twee aanvragen werden afgewezen nadat was vastgesteld dat er geen afhankelijkheidsrelatie, zoals bedoeld in het arrest K.A., bestond kan hij daarenboven niet stellen onwetend te zijn van het feit dat hij stukken ter onderbouwing van zijn standpunt dat er wel een dergelijke afhankelijkheidsband bestond diende aan te brengen en dat verweerder de mogelijkheid had om het vermoeden inzake het bestaan van een afhankelijkheidsband te weerleggen. Hij kan bijgevolg ook niet stellen dat de geldende regels niet duidelijk waren en dat het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden.

Waar verzoeker tot slot nog aanvoert dat verweerder het bestaan van een afhankelijkheidsband tussen hem en zijn levenspartner, de moeder van Y.O., niet heeft onderzocht, kan de Raad enkel vaststellen dat

verzoeker een aanvraag tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ingediend in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Verweerder diende derhalve enkel te onderzoeken of aan verzoeker in functie van zijn minderjarig kind een afgeleid verblijfsrecht kan worden toegekend. Alleszins toont verzoeker niet aan op basis van welke rechtsregel hij meent te kunnen stellen dat verweerder verplicht zou zijn om, bij het onderzoek of hij een verblijfsrecht kan ontlenen aan de aanwezigheid van een Belgisch kind in het Rijk, het bestaan van een afhankelijkheidsband tussen hem en zijn partner te onderzoeken.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de regels die van toepassing zijn niet duidelijk waren, dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven, het land dient te verlaten en van zijn Belgische levenspartner en zijn beide kinderen (verzoeker werd op 28 februari 2023 opnieuw vader, met name van [Z.O.]D), [(stuk 4) met wie hij [...] samenwoont, wordt gescheiden. Verzoeker staat alleen in voor het gezinsinkomen gezien de ziekte van zijn levenspartner (stukken 2 en 3).

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker, zijn levenspartner en twee kinderen wonen samen, vormen effectief een gezin, is in België tewerkgesteld, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een privé-en gezinsleven in België heeft.

2.2.3.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangen-afweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat verweerder geen enkel grondige afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoeker en de band met zijn levenspartner en hun kinderen. Geenszins werd rekening gehouden met de jonge leeftijd van de beide kinderen.

Verzoeker verwijst naar artikel 8 van het EVRM en stelt dat verzoeker zou hebben moeten weten dat het uitbouwen van een gezinsleven op het Belgische grondgebied een precair karakter zou kennen.

Verweerder verwijst verder naar de veroordelingen in hoofde van verzoeker zonder te onderzoeken wanneer de strafbare feiten hebben plaatsgevonden, wat verzoekers aandeel was, of verzoekers spijt heeft, of verzoeker een bekentenis heeft afgelegd,...

De laatste veroordeling dateert van 4.03.2021.

2.2.4.

Het EHRM stelde evenwel reeds dat « dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent ».

Hieruit blijkt dat het EHRM wijst op het feit dat het scheiden van een jong kind van zijn ouder onherstelbare gevolgen kan hebben voor de band tussen het kind en de ouder die niet met hem leeft.

Ook het Hof van Justitie stelt aangaande het recht op contact met beide ouders: “Artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- of gezinsleven erkent, moet echter worden gelezen in samenhang met de verplichting van artikel 24, lid 2, van het Handvest om rekening te houden met de belangen van het kind, en met inachtneming van de in artikel 24, lid 3, van het Handvest tot uitdrukking gebrachte noodzaak dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders onderhoudt.

In casu heeft er echter geen concrete en dus correcte billijke belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een en schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteits- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn wettelijke partner teweegbrengt.

De bestreden beslissing houdt dus geen enkele grondige proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in.

2.2.5.

Door de bestreden beslissing werd niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan op een afdoende manier rekening werd gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

2.2.6.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een grondige en afdoende belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn partner) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Verzoeker wil tenslotte verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18 december 2014 nr. 135.326 waarin wordt gesteld dat het algemene besluit dat de bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn “familie en persoonlijk belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde”, geenszins voldoet in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist.

Ook in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 mei 2014 nr. 125.837 komt de Raad tot het besluit dat de zeer algemene en vage stelling ('het familiale en persoonlijke belang van verzoeker is hier dan ook ondergeschikt') geenszins voldoet aan de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden."

2.2.2. Allereerst merkt de Raad op dat het gegeven dat verzoeker niet met zijn gezinsleden in België kan verblijven niet het rechtstreekse gevolg is van de bestreden beslissing, doch wel van het feit dat hij is onderworpen aan een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar. Verzoeker heeft nagelaten tegen deze beslissing een beroep in te stellen, zodat ze definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Voorts moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing de verblijfstoestand van verzoeker niet wijzigt, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat er sprake is van een inmenging in zijn privé- of gezinsleven die slechts mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bedoelde situaties. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Aangezien verzoeker geen gevestigde vreemdeling is, kan hij ook niet dienstig verwijzen naar standpunten die voortvloeien uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die betrekking heeft op in een land gevestigde vreemdelingen (cf. EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland, § 105, EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./Zwitserland, § 46).

De Raad merkt verder op dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). De Raad stelt vast dat, zoals ook wordt toegelicht in de bestreden beslissing, verzoeker reeds het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar toen zijn eerste kind werd geboren in mei 2021. Derhalve wist verzoeker, of diende hij, vanaf het begin, te weten dat de voortzetting van een gezinsleven dat hij in België begon niet was gegarandeerd. Het komt daarom aan verzoeker toe om aan te tonen dat er in zijn geval sprake is van de vereiste uitzonderlijke omstandigheden, wil hij een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken. Verzoeker blijft op dit punt evenwel in gebreke. Het enkele feit dat verzoeker heden met zijn partner en twee gemeenschappelijke kinderen nog steeds een gezin vormt in het Rijk en hij verweerder confronteert met een voldongen feit laat op zich niet toe te besluiten dat dergelijke uitzonderlijke omstandigheden bestaan (cf. EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./Zwitserland, § 44). De Raad stelt vast dat niet blijkt dat verzoekers kinderen bijzondere noden hebben of dat hun moeder niet bij machte zou zijn om hen de nodige zorgen en steun te bieden in het geval deze kinderen bij haar alleen in België zouden dienen te verblijven. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat Z.E.G. ook op het ogenblik dat verzoeker in de gevangenis zat alleen deze taak op zich diende te nemen. Verzoekers verwijzing naar de jonge leeftijd van zijn kinderen laat hier niet anders over denken. Zoals reeds gesteld bij de bespreking van het eerste middel blijkt ook niet dat indien verzoeker niet in België zou kunnen werken dit zou impliceren dat zijn gezinsleden geen bestaansmiddelen zouden hebben. Verzoeker maakt namelijk niet aannemelijk dat hij geen financiële bijstand kan bieden vanuit het buitenland en er zijn bovendien geen redenen om aan te nemen dat verzoeksters gezinsleden, indien nodig, niet zouden kunnen terugvallen op het Belgische sociaal-zekerheidssysteem.

Verweerder heeft, in tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, voorts wel degelijk rekening gehouden met de impact die de in casu bestreden beslissing kan hebben op het kind in functie waarvan de verblijfsaanvraag werd ingediend. Hij heeft aangegeven dat de banden tussen verzoeker en dit kind niet teloor dienen te gaan wanneer zij in verschillende landen verblijven. Hierbij heeft hij erop gewezen dat verzoeker gebruik kan maken van de moderne communicatiemiddelen en op de mogelijkheid om zich in het buitenland te laten bezoeken door dit kind. Hij heeft overwogen dat verzoeker geen enkel bewijs aanbracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zijn aanwezigheid in België noodzakelijk is om emotionele, psychologische, pedagogische en praktische redenen. De Raad herhaalt hierbij dat het vaak

voorkomt dat een ouder om professionele, familiale, medische of andere redenen niet permanent bij zijn kinderen kan wonen en dat niet blijkt dat deze kinderen hierdoor, indien de contacten met de ouder mogelijk blijven, automatisch schade lijden. Verzoeker toont aan dat er ondertussen een tweede kind werd geboden uit zijn relatie met Z.E.G., maar maakt hiermee niet aannemelijk dat verweerders argumentatie niet correct zou zijn. Verweerder heeft ook aangegeven dat het beletsel dat heden bestaat om een gezinshereniging in België tot stand te brengen van tijdelijke aard is en gewezen op de mogelijkheid voor verzoeker om in de toekomst vanuit het buitenland een nieuwe aanvraag gezins-hereniging in te dienen om zijn vaderschapsrol van dichtbij te kunnen opnemen.

Voorts mag niet uit het oog worden verloren dat het gegeven dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar mede het gevolg is van het feit dat hij zich schuldig maakte aan inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en dat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod werd genomen ter bescherming van de belangen van de in het Rijk verblijvende burgers. Het feit dat verzoeker besloot om een rechtsgeldig genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod naast zich neer te leggen heeft niet tot gevolg dat verweerder niet langer naar het bestaan van deze beslissing zou mogen verwijzen en zou verplicht zijn om steeds de elementen die hem ertoe brachten deze beslissing te nemen opnieuw te onderzoeken.

Verzoeker die wist dat hij niet in België vermocht te verblijven bewijst ook niet dat enig aspect van zijn privéleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, door verweerder over het hoofd werd gezien.

Rekening houdend met de beoordelingsmarge die Staten in immigratieaangelegenheden hebben kan niet worden geoordeeld dat verweerder in casu kennelijk onredelijk of disproportioneel optrad door geen voorrang te geven aan het belang van verzoeker om een gezinsleven in België verder te zetten en om daarentegen voorrang te geven aan het openbare orde belang, dat vereist dat een eerder genomen beslissing inzake de toegang en het verblijf wordt gerespecteerd.

Er kan derhalve niet worden geconcludeerd dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend drieëntwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK